

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2Obdo/13/2018
Identifikačné číslo spisu: 7710210437
Dátum vydania rozhodnutia: 20.02.2019
Meno a priezvisko: JUDr. Ivana Izakovičová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:7710210437.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcov v 1. rade: F. W., nar. XX.X.XXXX, bytom Q. XX, K., zastúpenej JUDr. Jánom Martinecom, advokátom, Werferova 1, Košice, v 2. rade: CEZDRA s.r.o., so sídlom Jenisejská 59, Košice, IČO: 36 170 852, zastúpenej JUDr. Jánom Kizivatom, advokátom, Kpt. Nálepku 8, Michalovce, proti žalovaným v 1. rade: Ing. Viliam Lafko, správca podstaty úpadcu GAZPETROL GROUP, a.s. „v konkurze“, so sídlom Južná trieda 97, Košice, IČO: 44 070 195, so sídlom kancelárie Štúrova 19, Košice, v 2. rade: PETRONAFTA TRADING, s.r.o., so sídlom Senecká cesta 23, Šamorín, IČO: 36 614 271, zastúpenému JUDr. Ivetou Marcinovou, advokátkou, Námestie slobody 3, Michalovce, v 3. rade: P. D., nar. X.XX.XXXX, bytom K. XXX/X, A., v konaní o určenie neplatnosti právnych úkonov, o dovolaní žalobcu v 2. rade proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach zo dňa 29. júna 2017, č. k. 3Cob/22/2016-890, takto

rozhodol:

I. Dovolanie žalobcu v 2. rade o d m i e t a.

II. Žalovaným v 2. a 3. rade p r i z n á v a proti žalobcovi v 2. rade nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Michalovce, rozsudkom zo dňa 26.10.2015, č. k. 22Cb/129/2010-828 žalobu zamietol. V odôvodnení uviedol, že predmetom konanie je určenie, že kúpna zmluva o prevode nestabilizovaného plynového kondenzátu pre jeho ďalšie spracovanie kupujúcim zo dňa 16.1.2009, uzatvorená medzi žalovaným v 2. rade a žalovaným v 3. rade a zmluva o zabezpečovacom prevode práva zo dňa 24.4.2009, uzatvorená medzi žalovaným v 2. rade a žalovaným v 3. rade je absolútne neplatná. Žalobu pôvodne žalobca v 1. rade odôvodnil tým, že spoločnosť GAZPETROL GROUP, a.s. (ďalej len žalovaný v 1. rade, neskôr úpadca) v pozícii predávajúceho a žalovaný v 2. rade v pozícii kupujúceho uzatvorili dňa 16.1.2009 kúpnu zmluvu podľa ustanovení § 409 a nasl. Obchodného zákonníka a v nadväznosti na túto kúpnu zmluvu, žalovaný v 3. rade bez vedomia a súhlasu dozornej rady, v mene žalovaného v 1.

rade podpísal so žalovaným v 2. rade dňa 24.4.2009 zmluvu o zabezpečovacom prevode práva, ktorou žalovaný v 2. rade, titulom zabezpečenia pohľadávky nadobudol nehnuteľnosti zapísané na LV č. XXXX k. ú. W. nad L., v dôsledku čoho je žalovaný v 2. rade v súčasnosti zapísaný ako výlučný vlastník predmetných nehnuteľností.

2. Súd prvej inštancie sa zaoberal posudzovaním naliehavého právneho záujmu žalobcov na určení platnosti, resp. neplatnosti právnych úkonov a dospel k záveru, že v danom prípade už došlo k porušeniu práva, takže nedôjde k naplneniu preventívnej funkcie určovacej žaloby. Žalobca v 1. rade nemá naliehavý právny záujem na určení neplatnosti napádaných právnych úkonov, keďže jeho postavenie sa vyslovením neplatnosti napádaných právnych úkonov žiadnym spôsobom nezmení, žalobca v 1. rade nebol zmluvnou stranou a ani netvrdil, že vyhovením žaloby sa jeho postavenie zmení, teda, že u neho existuje ohrozenie jeho práva, či právneho vzťahu a nepreukázal, že je akcionárom úpadcu. Žalobca v 2. rade je akcionár žalovaného v 1. rade, ohrozenie jeho práva sa však nezmení, keďže na úpadcu (žalovaného v 1. rade) je vedené konkurzné konanie, ktorého účelom je uspokojenie zistených pohľadávok veriteľov úpadcu predajom majetku úpadcu, pričom žalobcovia žiadne svoje pohľadávky do konkurzného konania neprihlásili, teda nemôže dôjsť k ich uspokojeniu. Samotná hodnota nehnuteľností vedených na LV č. XXXX kat. úz. W. nad L. nedosahuje sumu uznaných pohľadávok v konkurznom konaní a to aj s poukazom na hodnotu podniku nadobudnutého žalovaným v 1. rade na základe kúpnej zmluvy zo dňa 20.3.2008 od Nafta a.s. Ďalej skonštatoval, že žalovaný v 2. rade sa stal vlastníkom nehnuteľností vedených na LV č. XXXX kat. úz. W. na Uhom na základe iného právneho úkonu a to súhlasu s trvalým prevodom vlastníckeho práva, ktorého vklad bol povolený pod V 1987/2009, ktorého určenie neplatnosti sa žalobcovia v konaní nedomáhajú.

3. Súd prvej inštancie zdôraznil, že žalovaný v 3. rade nevystupoval v namietaných právnych úkonoch ako zmluvná strana, ale ako osoba, ktorá konala za žalovaného v 1. rade - prokurista, preto mu nesvedčí pasívna legitímácia v konaní, a z tohto dôvodu proti nemu žalobu zamietol. Žalobcovia nepreukázali nad akúkoľvek pochybnosť zánik funkcie prokuristu žalovaného v 3. rade v rozhodnom období a zápis v obchodnom registri svedčí v prospech jeho zápisu ako prokuristu. Taktiež sa zaoberal obsahom kúpnej zmluvy, jej namietanou fiktívnosťou a obsahom zmluvy o zabezpečovacom prevode práva a jej článkami o prevode vlastníckeho práva.

4. Na odvolanie žalobcu v 2. rade, Krajský súd v Košiciach, ako súd odvolací, napadnutým rozsudkom zo dňa 29. júna 2017, č. k. 3Cob/22/2016-890, rozsudok prvoinštančného súdu, vo vzťahu k žalobcovi v 2. rade, ako vecne správny potvrdil s tým, že žalovaným v 2. a 3. rade priznal proti žalobcovi v 2. rade nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnej výške a žalovanému v 1. rade nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

5. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že v zmysle § 387 ods. 2 C. s. p., sa stotožňuje s odôvodnením rozhodnutia súdu prvej inštancie, pretože vykazuje známky vecnej správnosti a nemožno mu vytknúť nedostatočné zistenie skutkového stavu. V odvolaní žalobca v 2. rade, podľa odvolacieho súdu, neargumentuje žiadnymi novými skutočnosťami a dôkazmi v zmysle § 366 C. s. p., s ktorými by sa súd prvej inštancie riadne v odôvodnení svojho rozhodnutia nevysporiadal a ktoré by mali za následok zmenu konajúcim súdom zisteného stavu alebo jeho právneho hodnotenia. Z konania pred súdom prvej inštancie i odvolacím súdom iný, než rozsudkom okresného súdu, vyslovený právny záver, podľa odvolacieho súdu nevyplýva a v odvolaniach uvedené argumenty nie sú spôsobilé privodiť iné právne hodnotenie stavu veci.

6. Odvolací súd na zdôraznenie správnosti rozsudku súdu prvej inštancie, poukázal na to, že zánik prokúry nie je možné do zverejnenia v Obchodnom vestníku namietat voči tretím osobám, ktoré o tom nevedeli a v danom prípade odvolateľ nepreukázal, že pri uzatváraní namietaných zmlúv nekonal žalovaný v 2. rade v dobrej viere v zápis do obchodného registra a s touto námietkou sa prvoinštančný súd aj náležite vysporiadal. Taktiež dostatočným spôsobom sa vysporiadal s otázkou naliehavého právneho záujmu žalobcov na určení platnosti namietaných právnych úkonov. Poukázal tiež na to, že dohoda zmluvných strán o súhlase s trvalým prevodom vlastníctva k nehnuteľnostiam je samostatných

právnym úkonom, ktorého platnosť nebola predmetnou žalobou napadnutá.

7. V súvislosti s tým, že súd prvej inštancie nepripustil v priebehu konania zmenu návrhu spočívajúcu v určení výlučného vlastníctva žalovaného v 1. rade k nehnuteľnostiam vedeným na LV č. XXXX kat. úz. W. N. L., odvolací súd uviedol, že aj v tomto smere bol postup súdu prvej inštancie procesne správny a sa s ním stotožňuje.

8. Taktiež neuznal dôvodnou námietku odvolateľa, že sa domáhal určenia neplatnosti zmluvy o zabezpečovacom prevode práva zo dňa 24.4.2009 a súčasne uplatnil aj neplatnosť dohody „Súhlas s trvalým prevodom vlastníctva k nehnuteľnostiam“. Uviedol, že dohoda zmluvných strán o súhlase s trvalým prevodom vlastníctva k nehnuteľnostiam je samostatným právnym úkonom, keďže takúto dohodu možno platne uzavrieť až po splatnosti zabezpečovanej pohľadávky.

9. Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, podal žalobca v 2. rade dovolanie, ktoré odôvodnil tým, že napadnuté rozhodnutie podľa dovolateľa spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci z dôvodov podľa ust. § 421 ods. 1 písm. a), b), c) C. s. p.

10. Dovolateľ poukázal na nesprávny právny názor súdov týkajúci sa nedostatku naliehavého právneho záujmu na určení neplatnosti právnych úkonov, nakoľko z ustálenej judikatúry súdov naliehavý právny záujem je daný aj vtedy, keď určenie existencie práva alebo právneho vzťahu, o ktoré v konaní ide, priaznivo môže ovplyvniť alebo ovplyvní právne postavenie žalobcu. Poukázal na rozhodnutie NS SR 6MCdo/15/2010. Žalobca v 2. rade je toho názoru, že odvolací súd sa mal zaoberať aj neplatnosťou právneho úkonu, a to „Súhlasu s trvalým prevodom vlastníctva k nehnuteľnostiam“, ktorý je podľa názoru žalobcu v 2. rade absolútne neplatným právnym úkonom.

11. Dovolateľ ďalej namieta nesprávne posúdenie listinných dôkazov preukazujúcich oprávnenie konať za spoločnosť PETRONAFTA TRADING LIMITED, v čase uzatvorenia ako kúpnej zmluvy zo dňa 16.01.2009, tak aj zmluvy o zabezpečovacom prevode práva zo dňa 24.04.2009 a súhlasu s trvalým prevodom vlastníctva k nehnuteľnostiam.

12. Dovolateľ sa nestotožnil ani s konštatovaním súdu, že hodnota sporných nehnuteľností nedosahuje sumu uznaných pohľadávok v konkurznom konaní, ktoré je vedené voči žalovanému v 1. rade ako úpadcovi a namieta, že so stanovením hodnoty nehnuteľností sa súdy riadne nevysporiadali.

13. V závere dovolania sa dovolateľ domáhal vypočutia ostatných členov predstavenstva žalovaného v 1. rade, ktorí boli konaním žalovaného v 3. rade uvedení do omylu a súd prvej inštancie týchto v konaní nevypočul a nemohol si preto vytvoriť správny právny názor na nezákonný postup žalovaného v 3. rade v súčinnosti so žalovaným v 2. rade.

14. Na základe uvedeného, dovolateľ navrhol napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu a súdu prvej inštancie zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

15. Žalovaný v 2. rade vo vyjadrení k podanému dovolaniu považuje podané dovolanie žalobcu v 2. rade za nedôvodné. Uviedol, že dovolaním napadnutý potvrdzujúci výrok rozsudku odvolacieho súdu je vecne správny. Poukázal na to, že právne úkony, ktorých určenia neplatnosti sa žalobcovia žalobou domáhajú, nie je možné po právoplatnom vyhlásení konkurzu na majetok GAZPETROL GROUP, a.s. napadnúť inak, ako postupom upraveným v zákone č. 7/2005 Z. z. Určenie neplatnosti právnych úkonov by nemalo žiadne právne následky pre postavenie žalovaného v 2. rade ako vlastníka uvedených nehnuteľností, pretože hoci by takýto subjektívne záväzný určovací výrok mal byť aj relatívne účinný, nijako by nemohol odstraňovať spor o vlastnícke právo k uvedeným nehnuteľnostiam, keďže takýto spor neexistuje. Opätovne reagoval na postup zmeny funkcie prokuristu žalovaného v 3. rade v úpadcovi GAZPETROL GROUP, a.s. a na hodnotu sporných nehnuteľností, k čomu predložil uverejnenie konečného rozvrhu výťažku oddelenej podstaty úpadcu GAZPETROL GROUP, a.s.

16. V stanovisku žalobcu v 2. rade k vyjadreniu žalovaného v 2. rade, žalobca v 2. rade zotrúva a na všetkých doterajších písomných a ústnych prednesoch, nesúhlasí s tvrdením žalovaného v 2. rade o tom, že určenie neplatnosti predmetných právnych úkonov by nemalo žiadne právne následky pre postavenie žalovaného v 2. rade ako vlastníka uvedených nehnuteľností, o možnosti postupu v predmetnej právnej veci podľa ustanovení zák. č. 7/2005 Z. z., nepreukázal, že p. P. D. zastávala funkciu u spoločníka žalovaného v 2. rade výlučne do marca 2007 a nie v čase podpisu sporných zmlúv a zotrúva na konštatovaní, že technológie, ktoré sa nachádzali v stavbách evidovaných na LV č. XXXX kat. úz. W. nad L. mali značnú hodnotu aj spolu s hodnotou nehnuteľností.

17. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „dovolací súd“) ako súd dovolací [§ 35 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C. s. p.“)], po zistení, že dovolanie podal včas dovolateľ zastúpený v súlade s § 429 ods. 1 C. s. p., bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 C. s. p.) preskúmal vec a dospel k záveru, že dovolanie žalobcu v 2. rade je potrebné odmietnuť podľa § 447 písm. c/ C. s. p.

18. Právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je nepochybne tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšej inštancie, sa v občianskoprávnom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých občianskoprávny súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania pred občianskoprávnym súdom, vrátane dovolacieho konania (I. ÚS 4/2011).

19. Aj po zmene právnej úpravy civilného sporového konania (vrátane dovolacieho konania), ktorú priniesol Civilný sporový poriadok v porovnaní s predchádzajúcou právnou úpravou, treba dovolanie naďalej považovať za mimoriadny opravný prostriedok, ktorý má v systéme opravných prostriedkov civilného sporového konania osobitné postavenie. Dovolanie aj podľa novej právnej úpravy nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nesmie byť vnímaný (procesnými stranami ani samotným dovolacím súdom) ako tretia inštancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu.

20. Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C. s. p.).

21. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 C. s. p. Otázka posúdenia, či sú, alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu (k tomu viď napr. III. ÚS 474/2017). V tejto súvislosti osobitne platí, že len dovolací súd bude rozhodovať o naplnení predpokladov prípustnosti dovolania definovaných v § 421 ods. 1 C. s. p. (rovnako aj I. ÚS 438/2017).

22. O tom, či je daná prípustnosť dovolania podľa § 421 C. s. p., rozhoduje dovolací súd výlučne na základe dôvodov uvedených dovolateľom (porovnaj § 432 C. s. p.). Pokiaľ dovolateľ vyvodzuje prípustnosť dovolania z ustanovenia § 421 C. s. p., má viazanosť dovolacieho súdu dovolacími dôvodmi (§ 440 C. s. p.) kľúčový význam v tom zmysle, že posúdenie prípustnosti dovolania v tomto prípade závisí od toho, ako dovolateľ sám vysvetlí (konkretizuje a náležite doloží), že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia dovolateľom označenej právnej otázky a že ide o prípad, na ktorý sa vzťahuje toto ustanovenie.

23. Súčasná judikatúra najvyššieho súdu sa ustálila na tom, že ak dovolateľ v dovolaní, prípustnosť ktorého vyvodzuje z § 421 ods. 1 písm. a/ až c/ C. s. p.; neoznačí ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu, od ktorej sa podľa jeho názoru odvolací súd odklonil; neoznačí rozhodnutia dovolacieho súdu rozhodované rozdielne; nevymedzí právnu otázku, pri ktorej sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, alebo ktorá bola rozhodovaná dovolacím súdom rozdielne, prípadne tú-ktorú právnu otázku v rozhodovacej praxi dovolací súd ešte neriešil; dovolací súd nemôže uskutočniť meritórny dovolací prieskum, hranice ktorého nie sú vymedzené. V takom prípade nemôže svoje rozhodnutie založiť na predpokladoch alebo domnienkach (o tom, ktorú otázku a ktorý

judikát, stanovisko alebo rozhodnutie mal dovolateľ na mysli). Ak by postupoval inak, rozhodol by bez relevantného podkladu. Na druhej strane bez konkretizovania podstaty odklonu odvolacieho súdu od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu; rozdielneho rozhodovania dovolacieho súdu; ako aj absencie vymedzenia právnej otázky, nemôže najvyšší súd pristúpiť ani k posudzovaniu všetkých procesnoprávných a hmotnoprávných otázok, ktoré pred ním riešili prvoinštančný a odvolací súd a v súvislosti s tým „suplovať“ aktivitu dovolateľa (advokáta, ktorý spísal dovolanie a zastupuje dovolateľa), z vlastnej iniciatívy vyhľadávať všetky rozhodnutia dovolacieho súdu týkajúce sa danej problematiky a následne posudzovať, či sa odvolací súd odklonil od názorov v nich vyjadrených; posudzovať či odvolací súd rozhodoval rozdielne. V opačnom prípade by odvolací súd uskutočnil procesne neprípustný, bezbrehý dovolací prieskum priečiaci sa nielen (všeobecne) novej koncepcii právnej úpravy dovolania a dovolacieho konania zvolenej v C. s. p., ale aj (konkrétne) účelu ustanovenia § 421 ods. 1 C. s. p.

24. V dovolaní, ktorého prípustnosť sa vyvodzuje z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b/ C. s. p., by mal dovolateľ: a) konkretizovať právnu otázku riešenú odvolacím súdom a uviesť, ako ju odvolací súd riešil, b) vysvetliť, v čom je riešenie právnej otázky odvolacím súdom nesprávne, c) uviesť, ako by mala byť táto otázka správne riešená. Napokon v dovolaní, ktorého prípustnosť sa vyvodzuje z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. c/ C. s. p., by mal dovolateľ: a) konkretizovať právnu otázku riešenú odvolacím súdom a uviesť, ako ju riešil odvolací súd, b) vysvetliť (a označením konkrétneho stanoviska, judikátu alebo rozhodnutia najvyššieho súdu doložiť), v čom je riešenie právnej otázky dovolacím súdom rozdielne, c) uviesť, ako by mala byť táto otázka správne riešená.

25. V prípade uplatneného dovolacieho dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. b/ C. s. p., žalobca v 2. rade neuviedol a teda nekonkretizoval žiadnu právnu otázku, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená a k dovolaciemu dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. c/ C. s. p., dovolací súd dodáva, že žalobca v 2. rade k nemu neuvádza žiadne rozhodnutia, v ktorých by mala byť rozdielnosť rozhodovania a posudzovania právnej otázky dovolacím súdom.

26. Preto za procesnej situácie, kedy dovolateľ v dovolaní na preukázanie svojho tvrdenia, že predmetnú právnu otázku dovolací súd rozhoduje rozdielne (§ 421 ods. 1 písm. c/ CSP), a tvrdenia, že predmetnú právnu otázku v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená (§ 421 ods. 1 písm. b/ CSP) nijako nevymedzil, nekonkretizoval, nič konkrétne neuviedol dovolací súd konštatuje, že dovolateľ takto nevymedzuje ním uvádzaný dovolací dôvod spôsobom uvedeným v § 431 až 435 C. s. p.

27. V dovolaní, ktorého prípustnosť sa vyvodzuje z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p., by mal dovolateľ: a) konkretizovať právnu otázku riešenú odvolacím súdom a uviesť, ako ju riešil odvolací súd, b) vysvetliť (a označením konkrétneho stanoviska, judikátu alebo rozhodnutia najvyššieho súdu doložiť), v čom sa riešenie právnej otázky odvolacím súdom odklonilo od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, c) uviesť, ako mala byť táto otázka správne riešená.

28. Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f/ C. s. p., je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a označiť v dovolaní náležitým spôsobom dovolací dôvod (§ 420 alebo § 421 C. s. p. v spojení s § 431 ods. 1 C. s. p. a § 432 ods. 1 C. s. p.).

29. V prípade, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu (§ 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p.), je dovolateľ povinný dovolací dôvod vymedziť označením rozhodnutí dovolacieho súdu, od ktorých sa odvolací súd v riešenom spore odklonil. Tento dôvod prípustnosti sa viaže na ustálenú judikatúru najvyššieho súdu, ktorá nebola rešpektovaná zo strany odvolacieho súdu, a to v tom, že odvolací súd zaujal iný právny záver, než aký v konkrétnej právnej otázke zaujal najvyšší súd v rozhodnutiach, ktoré boli zverejnené ako súdne rozhodnutia zásadného významu v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky.

30. Ak už došlo k judikatórnemu vyriešeniu určitej otázky a k publikovaniu niektorého rozhodnutia alebo

stanoviska riešiaceho túto otázku v Zbierke, je potrebné, aby súdy tento judikatórny posun vo svojej rozhodovacej praxi zohľadňovali. Skutočnosť, že súd bez vysvetlenia nerešpektuje niektorý judikát najvyššieho súdu, oslabuje presvedčivosť jeho rozhodnutia. Ide tiež o negatívny dopad na predvídateľnosť súdneho rozhodovania. Súd sa pri prejednávaní a rozhodovaní určitej veci nemusí stotožniť s judikátom najvyššieho súdu vydaným v skutkovo a právne podobnej veci, avšak je nevyhnutné, aby svoj odlišný právny názor argumentačne (kriticky) konfrontoval v odôvodnení rozhodnutia a dostatočne vysvetlil, prečo nebolo možné stotožniť sa s judikátom.

31. Je potom úlohou dovolacieho súdu, ak sú dôvody prípustnosti z tohto pohľadu dovolateľom uvedené, t. j. predpokladá sa, že dovolateľ „presvedčí“ dovolací súd, že odvolací súd sa odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, aby tento odklon, ak bude mať za to, že dovolanie je prípustné, z hľadiska právneho posúdenia vec vyriešil. Dovolateľ preto musí v dovolaní presne uviesť, ktorý konkrétny judikát (rozhodnutie uverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky) nerešpektoval odvolací súd vo svojom rozhodnutí (Veľké komentáre, Civilný sporový poriadok, Števček, Ficová, Baricová, Mesiarkinová, Bajánková, Tomašovič a kol., 2016, str. 1382).

32. Dovolateľ v dovolaní uviedol, že napadnutý rozsudok odvolacieho súdu je založený aj na právnom posúdení, ktoré sa odchyľilo od rozhodovacej praxe dovolacieho súdu v otázke naliehavého právneho záujmu na určení neplatnosti právnych úkonov definovaných v žalobnom návrhu (§ 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p.).

33. Dovolací súd konštatuje, že žalobca v 2. rade v podanom dovolaní dovolací dôvod podľa § 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p., žiadnym spôsobom neodôvodnil. Uznesenie NS SR zo dňa 13.9.2011, sp. zn. 6MCdo/15/2010, na ktoré, ako jediné, dovolateľ poukazuje, rieši otázku použitia moderačného práva súdu zmierniť dôsledky právnych noriem upravujúcich náhradu trov konania ustanovením § 150 O. s. p., a v ktorom vyslovil záver, že ustanovenie § 150 ods. 1 O. s. p. neslúži k zmierňovaniu majetkových rozdielov medzi účastníkmi konania, ale k riešeniu situácie, v ktorej je nespravodlivé, aby ten, kto dôvodne bránil svoje porušené alebo ohrozené práva alebo právom chránené záujmy, získal náhradu trov, ktoré pri tomto konaní dôvodne vynaložil. K absolútnej neplatnosti právneho úkonu sa vyjadril okrajovo, v súvislosti s povinnosťou tvrdenia a povinnosťou tvrdenie preukázať, podľa Občianskeho súdneho poriadku. V predmetnej prejednáwanej veci, súd prvej inštancie zamietol žalobu z dôvodu chýbajúceho naliehavého právneho záujmu na určení neplatnosti právnych úkonov v žalobe presne špecifikovaných, preto z vyššie uvedených dôvodov, na tento dovolací dôvod dovolací súd vôbec prihliadnuť nemohol.

34. Najvyšší súd Slovenskej republiky na základe uvedených skutočností dospel k záveru, že prípustnosť dovolania žalobcu v 2. rade podľa § 421 ods. 1 písm. a/, b/ a c/ C. s. p., nie je procesne daná, preto jeho dovolanie podľa § 447 písm. f/ C. s. p., odmietol, nakoľko dovolacie dôvody nie sú vymedzené spôsobom uvedeným v § 431 až 435 C. s. p.

35. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá C. s. p.). O výške náhrady trov konania žalobcu, rozhodne súd prvej inštancie (§ 262 ods. 2 C. s. p.).

36. Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 5:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.